

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Št. 10, 11.

V Ljubljani, 1. okt., nov. 1918.

XXVI. teč.

Radoslav:

Za mrtvo mamico.

Mamo dajte mi nazaj —
o, zakaj ste mi jo skrili?
Grozni vi možje, zakaj
mamo v rakev ste zabili?

Nikdar ni žalila vas,
v postelji sladko je spala,
zabledela je v obraz,
a se v spanju je smehljala.

Preden je zaspančkala,
z mano je lepo molila,
čelce mi prekrižala
in Bogu me izročila.

Vi pa kar prišli ste k nji,
mamico ste v rakev djali,
mene pa — možje hudil! —
proč od mame odpeljali.

Mamo dajte mi nazaj,
tisto rakev mi odprite!
Če pa v Bogu spančka
zdaj,
pa še mene k nji denite.

lv. Langerholz:

Sveti Alojzij.

b) Pokorščina.

Ali to-le čednost pokorščine, vi otroci, kaj poznate? Gotovo ste slišali gospoda kateheta ali učitelja v šoli, da so jo vam priporočali. Ko ste obravnavali n. pr. zgodbo o Adamu in Evi, ko ste govorili o dvanajstletnem Jezusu, ko ste prišli v katekizmu do četrte božje zapovedi — in kdove, kolikokrat je že prišla v šoli pokorščina na vrsto! Doma vam pa starši skoro nočindan govore, kako in kdaj je treba ubogati. Šiba vam znabiti tudi včasih to pove?

Vem, da se učite nekateri izmed vas že po deset, po dvanajst in še po več let pokorščine. Če bi vam pa zdajle rekel: »Kdor zna ubogati, naj vzdigne roko!« kaj pravite, koliko bi se vas oglasilo? Malo, premalo...

Zato pojdemo v šolo k svetemu Alojziju, da se ob njem naučimo, kako morajo dobri otroci ubogati.

Sveti Alojzij je bil pokoren Bogu. Spoznal je, da ga Bog kliče v samostan. Pa je toliko časa prosil svojega očeta, naj mu to dovolijo, dokler ni bil uslišan.

Svoje starše je svetí Alojzij silno rad in z velikim veseljem ubogal. Dokler ni dobil dovoljenja od svojega očeta, ni hotel stopiti v samostan. Poslušajte, kako je prosil tega dovoljenja: »Oče! V vaših rokah sem. Storite z menoj, kar hočete. Vendar zagotovim vas, da me je Bog poklical v Jezusovo družbo. In vi se ustavljate božji volji, če se temu klicu ustavljate.«

Kakšna je bila pokorščina svetega Alojzija šele v samostanu! Vsako najmanjše pravilo je izpolnival kar najnatančneje. V samostanih se ne sme vsakčas govoriti. In takrat sveti Alojzij ni izpregovoril besedice za ves svet ne. Enkrat ga je ob takem

času obiskal v samostanu njegov stric, kardinal, in je hotel z njim govoriti. Kardinali so silno imenitni in častitljivi gospodje; njih čast je še višja kakor čast škofov. In vendar sveti Alojzij ni hotel s stricem govoriti, dokler mu njegovi predstojniki tega niso dovolili.

Enkrat je obiskal sveti Alojzij kardinala della Rovere. Ta ga je povabil h kosilu, Alojzij mu je pa odvrnil, da je to zoper samostanska pravila in da mora domov. Pozneje je ta kardinal vselej, kadar je kaj ponudil svetemu Alojziju, pristavil: »Če ni to zoper pravila.«

Sveti Alojzij se je silno rad postil. Izprosil si je enkrat dovoljenje, da se sme postiti ob kruhu in ob vodi. Ko pa je zapazil njegov voditelj, kako malo je Alojzij tisti dan jedel, ga je poklical k sebi in mu rekel: »Pojdite k onile mizi in pojejte vse, kar vam bodo prinesli!« Alojzij je ponižno ubogal. Eden izmed njegovih tovarišev ga je zato zavrnil: »Lepo to, brat Alojzij! Lep post ste si iznašli! Pri eni mizi jeste malo, pri drugi pa veliko. Ni tako napačna ta iznajdba!« Alojzij mu je mirno pojasnil, da je moral ubogati, kajti volja višjih mu je božja volja.

Volja višjih je božja volja. To je korenina, iz katere je izrastla pokorščina svetega Alojzija. Bogu ste pokorni, otroci, kadar ste pokorni svojim staršem. Razumete to, otroci? Le če zaradi Boga ubogamo, imamo zasluženje pri Bogu. Pokorščina radi pohvale ali plačila pa ni prava.

Pokorščina iz strahu pred kaznijo je pa slaba pokorščina. Iz strahu uboga pes, ki nima pameti, ne pa človek, ki je ustvarjen po božji podobi, ki ima um, pamet in prosto voljo.

Začnite torej kot učenci svetega Alojzija ubogati edinole zaradi Boga, nikdar zaradi pohvale ali plačila, najmanj pa iz strahu pred kaznijo.

(Konec.)

Cvetinomiški :

Mati.

(Konec.)

enska zavzdihne.

»Jaz tudi potujem... Celo življenje bom znabiti potovala...«

»Kako to mislite?«

»Zadela me je nesreča, gospod! Pomislite, pred tremi tedni je zasulo mojega moža v rudokopu. Zdaj sem pa s svojima otrokoma na cesti. Nihče me noče vzeti v službo, ker imam skrbeti za družino. Povsod pravijo, da bi jim otroci delali le zgago...«

»Pa s čim se živite?«

»Beračiti moram, ker me nihče noče v službo. Otroka sta pa tako lačna, revčka. Že davno nista bila toliko sita, kolikor bi bilo treba... Je pač križ dandanašnje...«

Medtem sta pričela otroka zopet jokati; še sedem let nobeden ni imel.

Mati vzame enega izmed njiju na kolena.

»Poldek!... Nikar jokati! Jutri ti kupim kaj — čuješ! Kupim!...«

Toda otrok v materinem naročju je ihtel bridko naprej.

»Lacen, mama... Tluha!«

Tudi otrok na tleh se je zgenil in pričel iztezati roke proti materi.

»Lacen! Lacen!«

Materi so se udrle solze.

»Mimica! Lepo te prosim, nikar jokati... Saj bi dala, ko bi le imela... Jaz nisem kriva, če ti ne morem!«

In vsi trije so jeli zdaj ihteti. To je bilo tako bolestin in bridko, da je postalo še meni hudo pri srcu. —

Zunaj je lilo naprej kakor v deročih rekah, ki so prestopile bregove.

Grmelo je še vedno. Svetil je blisk na blisk, tako da se je posvetila vas pred menoj zdajpazdaj v krvavi luči. Dež je škropil v navpičnih krepkih curkih, kakor da pada težak, oster pesek z jokajočega neba.

Mati in otroka ob njej so čepeli nepremično na slami. Zeblo jih je. Posebno otroka, ki sta bila le rahlo oblečena. Zdelo se mi je, da se gibljejo materi ustnice kakor v molitvi in da stiskajo njeni prsti molek.

Votlo je zagrmelo, krvav blisk je spet posvetil. Poldek v materinem naročju je od groze zakričal.

»Nikar se nič ne boj!« ga je pobožala mati.

»Tudi jaz se bojim...« je zajecjlala na tleh Mimica.

Mati je upognila tilnik.

»Kar potolažita se, revčka! Saj se bo kmalu zvedril!«

Pa se ni hotelo zvedriti. Lilo je naprej. Streha pri kozolcu je težko šumela od dežja. Skozi dolgo mrežo tenkih prekelj, ki so bile čisto prazne, je vel hud ledenohladen veter, ki je za ogli žalostno tulil. Morje hmelja v daljavi je bilo kakor izbičano; koli so se malone zibali.

Mati je tiho poihtevala. Kar naenkrat pa si je popravila ruto na glavi in me je poklicala:

»Prosim, gospod, ali bi bili tako dobri, da bi mi dali eno kronico... Se bota otroka vsaj enkrat dodobra najedla... Ali bi bili tako dobri?«

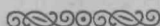
Segel sem v žep, da preiščem, koliko imam še prav za prav. Imel sem vsega skupaj trinosemdeset vinarjev in nič več. Pa naj sem žepe obračal, kolikor sem hotel.

Ko je imela mati moj denar, ga je skrbno zavezala v konec robca in ga spravila v nedrije.

»Bog vam poplačaj!« se mi je solznih oči zahvalila.

»Ah kaj, če berač dá beraču — —«.

Ko je prenehalo deževati, sem se odpravil izpod kozolca. Žep je bil prazen, ali srce mi je bilo tako lahko, da bi bil najrajši vriskal čez vsó to mokro raván. —

J. E. Bogomil:

Koliko imaš še?

Brnovčeva dva, Lojzek in Jerica, imata doli na Dolenjskem teto Mino. Dobra je ta teta. Najrajši jo pa imata Lojzek in Jerica v jenseni, ko jima pošlje celo košaro sladkega grozdja.

S kakšno slastjo ga obirata mlada sladkosne-deža! Kdo bi jima zameril! Saj na Gorenjskem nima-mo vsak dan grozdja na mizi. Kar ga pa ne moreta brž spraviti, ga pa shranita vsak v svojo vrečico iz papirja. Pa sta hitro zopet lačna, in grozdja je vedno manj.

»Koliko imaš še?« vprašuje Jerico Lojzek.

»Toliko-le, poglej!«

»Koliko pa ti?«

»Pa še toliko-le!«

»O, ti ga imaš več! Daj ga meni malo.«

»Pa ga nimam več!«

»Pa preštejva!«

In začneta šteti. Pravzaprav samo Jerica šte-je, ker zna šteti že skoro do dvajset. Lojzek pa še ne zna šteti.

Lojzek ima še dva grozda: eden s petnajstimi, eden z dvanajstimi jagodami.

»Sedaj pa le počakaj, bom pa še svoje prešte-la.« In Jerica začne preštevati svojo zalogo: »Eden, dva... deset... osemnajst, devetnajst.« Še ji osta-ne nekaj jagod; toda Jeričina učenost je pri kraji. Vendar tudi Lojzek lahko spozna, da ima Jerica res več jagod.

Lojzek zopet terja nekaj jagod; Jerica jih pa noče dati. Mama morajo poseči vmes. Pa vendar ne s palico. Trde besede je pa le treba.

Kar vsak v svoj kot jo odrineta, Lojzek in Je-rica. Obeh je močno sram. Dolgo molčita.

Naposled pa prične Jerica: »Lojzek! Lojzek!«

»Kaj je?«

„Koliko imaš še?“

»Pojdi sem. — Ná moje jagode, zato ker jih je več. Bog ne sme biti hud na naju.«

Pa zopet polno zasiije solnce prijznosti in bratovske ljubezni, ki se je za nekaj hipov skrilo. Ljuba angelčka-variha sta teh dveh otrok zopet vesela.

Cvetinomiški :

Manči.

Od solnca obžarjeno zlatorumeno polje je valovilo v rahli, topli južni sapi. Visoko v zraku je žgolel neumorno škrjanček. Živopisani metulji so plesali v vetru in s lovili nad livadami in po senožetih okoli lepo v redu postavljenih kopic suhega sená... Šele na večer, ko je popolnoma, kakor v snu, utihnila pesem vetra, se je pomirilo razburkano, nemirno žitno polje, in je izumrlo vse veselo življenje belega dne...

Devetletni Manči je stal kraj hiše in zrl dolgo na valujoče, v vetru se zibajoče polje, na vse to krasno šumeče morje, nad katerim se je porodila v mavričnih barvah lesketajoča se množina urnih metuljev in visoko pod sinjim nebom jata veselo žgolečih ptičev. Srkal je Manči vase sveži zrak in užival lepoto božje narave, razgrnjeno pred svojimi očmi.

Nečesa prijetnega se je domislil Manči: hitro je stekel k njivi za hišo; vsedel se je ondi na mehko tratico in je zatisnil v blaženosti oči. Lep je bil tedaj njegov obraz: sama nedolžnost je sijala z njega. Ves majhen je bil Manči, in tako čista je bila njegova duša kakor duša angelčka, lepa in brez madeža...

Zaspal je Manči. Z neba je pa razlivalo žarko solnce svojo gorko luč na njegov beli obrazek in na drobno telesce. Smejalo se je nebo in je rosilo pozdrav in blagoslov nebes...

V tem času je prihitel iz vasi mali Tinko, sinček zanemarjene potepenke Agate. Po cesti je drdral ogromen voz, in takoj se je obesil Tinko odzadaj nanj, akoravno ga je bil že udaril voznik z bičem po njegovih bosih nogah. Da bi bil le na vozu mogel sedeti, pa bi bil živahni dečko zadovoljen, ker se je tako rad vozil.

Voznik se je okrenil še enkrat in je rekel:

»Grdun potepinski! Ali se pobereš dol ali ne? Fant — kar brez šale!... Dol!... Če ne — te...«

Pr eden je pa skončal, je že skočil Tinko z nerodnega voza, zakaj naenkrat se je zbal biča in hudega voznika. Pri tem je pa tako nesrečno padel, da je v hudih bolečinah zaječal in obležal kakor ubit na prašni cesti...

Voznik se je posmejal in pognal zopet konja, pa izginil za ovinkom v prahu...

Pri Tinkovem ječanju se je pa zbudil Manči iz sladkega spanja. Prestrašen se je ozrl naokoli.

Vstal je in se čudil.

»Kdo je neki klical na pomoč?«

S ceste je zaslišal Manči glas. Utihnil je glas grgraje. Manči je zavpil v strahu in je skočil hitro proti sumljivemu mestu. Ubogi Tinko je ležal še vedno ondi. Iz rane na glavi mu je curljala kri.

»Ubožecl!«

Zasmilil se mu je ubogi Tinko. Pomaгал bi bil rad krvavemu revežu. Nagnil se je k njemu in ga prijel rahlo za roko.

»Te hudó boli, Tinko?«

»Hudó, hudó...« je odgovoril ihté Tinko in se je izkušal dvigniti. A ni šlo lahko... Pomaгал mu je Manči in ga je posadil kraj ceste na trato.

»Sedaj pa počakaj malo!«

Skočil je Manči k studentu poleg polja in je zmočil v studenčnici svoj robec. Nato je pa hitel nazaj k Tinku, izpral mu dodobra krvavečo rano in jo naposled obvezal.

»Tinko, ubogi Tinko!«

A Tinko ni odgovoril. Težko je dihal in bil je še vedno silno bled.

Manči ga je dvignil in ga je naložil na svoja pleča.

»Domov ga poneseš...«

Tako je sklenil in je bil radosten. Sam ni vedel, zakaj.

Težka je bila Mančiju ta pot. Hodil je globokopognjen in se je potil pod težkim bremenom. Vendar je prinesel Tinka domov...

Na pragu je stala mati in se je začudila:

»No, Manči, koga pa neseš vendar?«

Manči jo je samo smehljaje pogledal. Prestopil je prag in je hitel v spalnico. Tam je položil ranjenega revčka na svojo posteljico in ga je odel do vratu.

»Zaspi malo, Tinko! Revček ti moj mali... Ko se zopet prebudiš, ti bo pa morda bolje... Kar zaspaj!«

Tinko je kmalu zadremal.

Manči je pa primaknil stol čisto k oknu in je zrl vun na prostrana, bogata polja, ki so ječala in stokala v vetru. In zrl je še dalje, tja do senožeti za vasjo, kjer so hiteli ljudje z delom, in kjer je bilo vse polno življenja in trpljenja. Do šumečih, hrumečih gozdov je plul njegov pogled, plul še dalje do sinjih gorâ, do modrega, jasnega neba nad temi gorami. In hitel je še više in više v brezmejne, neskončne višave, naravnost k Bogu, visoko visoko nad zemeljske nižave. In ondi je ostalo njegovo strmeče oko, in njegovo usmiljeno srce mu je zadrhtelo v prsih in zaprosilo in zamolilo...

Ko je zaprl Manči okno in je spustil zagrinjala, da bi bil v izbi mrak, ga je poklical s postelje Tinko in se mu je prisrčno nasmehnil.

Cvetko Slavin:

Tetka smrt.

Oj, ptički sladko pojejo
pod oknom ji,
a Tinica na postelji
bolnà leži.

Potrkala na okence
je tetka smrt:
„Oj splavaj, dušica, z meno
gor v rajski vrt!

Glej, očka tvoj me je poslal —
sam večni Bog,
da peljem te nad zvezdice
v krilatcev krog.

Tam gori bodeš angelček
kot drugi zal,
igračic tam najlepših ti
bo polno dal...“

In poljubila v lice jo
je tetka smrt
in splavala je kvišku z njo
v nebeški vrt.

Cvetinomiirski:

Starka z butaro.

Okrogli, debeli oblaki so plezali na nebo in na-
posled popolnoma zamračili popoldansko
solnce, ki je s svojim žametnim bleskom posi-
pavalo mlado smrečje in bukovje nad do-
lino. Poslednji solčni žarek, plešoč pred menoj na
gladkem lubju lahno sklonjene breze, mi je hipoma
izginil izpred oči. Gozd se je ovil čezinčez s senca-
mi. Iz njih so kukali zvončasti cvetovi slaka, navi-
tega po grmičju, kakor hudomušne glavice škrat-
ljev. Zavil sem na odprto jaso, in ko sem hotel rav-
no sestiti na štor, zapazim nedaleč od sebe starko, ki
se je z veliko butaro suhljadi na hrbtu bližala meni.

»Ej, mamica, preveč ste se obložili!« ogovorim
starko, zroč ji v pepelnatosivi, kakor od toče razbi-
ti obraz. »Pa odložite malo in se odpočijte. Odkod,
če smem vprašati?«

Starka me najprvo začudeno pogleda s svojimi
okroglimi, orehovorjavimi očmi, nato se pa naen-
krat prijazno posmeja in dene butaro na tla.

»Glej ga no — si ti doma? Tone? ... Takoj
sem te spoznala. Ti me pa še vprašaš, od kod! Kdaj
si se pa vrnil, da te šele zdaj prvič vidim po tolikem
času?«

»Nekaj tednov bo že tega. Zadosti dolgo sem
živel med tujci! Grob bi pa rad imel v domači zem-
lji. Polotilo se me je domotožje, in kdor tega ni oku-
sil, ne ve, kaj je hudo.«

»I, kdo bi si bil mislil! In mene, praviš, da ne
poznaš? Saj sva hodila skupaj v ljudsko šolo. Me res
še zdaj ne poznaš?«

»Pa se ne morem domisliti.«

»Leta so vmes, seveda, dolga leta — kdo bi
se čudil! Ali se ne spominjaš Jelarjeve Zalke?

»Zalka, Jelarjeva Zalka? Tista, praviš, da si
ti? Skoraj ti ne morem verjeti.«

»Pa sem! Ravno tista Zalka. Samo da sem zdaj
stara, nekoč sem bila pa mlada. A že vidim: tudi ti

si se postaral, kjer si že bil. — Zdaj pa moram domov. V svojo kočo. Že tri leta sem vdova, brez otrok, in čisto sama moram skrbeti zase. Če te kdaj pot nanese mimo, se pa kaj oglasi.«

In starka je zadela zopet butaro na hrbet ter lezla po stezi navzdol iz gozda.

Dolgo sem stal in gledal za njo. Jelarjeva Zal-ka? Mlada, cvetoča deklica nekoč, zdaj pa starka s tresočimi rokami in nogami, z velim obrazom in nagubano kožo. Kako hitro zvene cvetje, kako naglo zbeži mladost!

Počasi sem krenil dalje skozi gozd; tisti dan sem prvič čutil, da sem starec, upognjen in kašljajoč.

Janko Leban:

Pes, rešitelj življenja.

Dojdi vendar z malo Anico eno uro na izprehod, vreme je tako lepo!« Tako je dejala gospa sodnikova pestunji. Ta si ni dala dvakrat reči. Oblekla je sodnikovo hčerko Anico in kmalu je bila z njo v mestnih nasadih. Tam je našla še več svojih tovarišic z drugimi otroki. Minka — tako je bilo pestunji ime — je sedla na klop ter se jela razgovarjati s svojimi znankami. Mala Anica se je pa igrala v pesku blizu vodometa, in pestunja se je le malo brigala za njo. Sreča je bila za Anico, da je za njima pritekel tudi domači pes Čuvaj. Zvesta žival je sedla k mali Anici in ni očesa odvrnila od nje. Čuvaj je lovil žogo, ki jo je metala Anica od sebe, ali pa je legel v pesek, in Anica ga je valjala po pesku. Kmalu pa je spet čujoč stal pred Anico ter gledal, kako se deklica igra s peskom.

Pestunja Minka je Anici prinesla kos maslenega kruha ter je potem zopet šla k svojim prijateljicam, da se z njimi šali in smeje. Tedaj pa priko-

raka po bližnji ulici z godbo na čelu polk vojakov. Minka šteče gledat vojake in pusti Anico samo pri vodometu.

Mala Anica se je bila v tem naveličala igre s peskom. Zahotelo se ji je, da pljuska po vodi. Toda vodometov rob je bil precej visok, tako da deklica ni mogla gor. Anica pa si je vedela pomagati — bistra glavica! Vzame podnožnico, ki je stala tam blizu, pa jo nese k vodometu ter stopi nanjo. Hej, to je bilo veselje! Pa zagleda v vodi svojo kodrasto glavico! Hoče jo prijeti in — štrbunk, pade v vodo! Nemarna Minka pa ne sliši njenega vika. Bila je preoddaljena. Ubogí otrok bi bil utonil, da ni bilo zraven Čuvaja. Zvesta žival je pazljivo in, skoro bi rekel, skrbno opazovala, kako je Anica plezala k vodometu in padla v vodo. Čuvaj takoj skoči za deklico, jo zagradi za krilo ter potegne iz vode. Kriče in jokaje leži otrok na zemlji, ko pride nezvesta pestunja in vidi, kaj se je zgodilo. Posuši brž otroka, ga tolaži ter nese v naročju domov. Ko pa sodnikovi zvedo, v kaki nevarnosti je bila Anica, takoj odslovijo nezvesto pestunjo. Zvesti pes Čuvaj je pa še danes pri njih. Imajo ga še veliko rajši kot prej: gladijo in božkajo ga vsak dan.

Frančiška Zupančič:

Pripovedka o angelčku s strtimi perutnicami.

Bil je v nebesih angelček, ljubkega telesa, z rjavimi kodrci na glavi in zlatimi perutnicami. Ta je bil nekoč na zemlji malo načajiv deček, a dobrega srca. Padel je ob neki nezgodi z jablane in si je zlomil tilnik. Hudo je trpel ter umrl. Stvarnik ga je vzel med krilatce, a ta angelček se ni mogel privaditi rajskemu življenju.

Trgal je cvetice po nebeških livadah. Ostal je tudi kot angelček — malo načajivček. Kadar so skle-

pali tovariši ročice k spevu v proslavo nebeškega Očeta, je potegnil on zdaj tega, zdaj onega angelčka za plašček in se mu hudomušno nasmehnil. Pravzaprav je bil ta krilatec nagajivček res preživahen za nebo, in vratar, sveti Peter, je zmajeval že tedaj s sivo glavo, ko je odpiral vrata mali nemirni dušici. Toda, ker je kodravček tolikrat v življenju ljubeznivo delil svoj kruhek z revnimi otročiči, drobil drobtinice vrabčkom v hudi zimi, se ga je neskončno dobri Bog usmilil, pa ga je vzel kljub njegovi nagajivosti in hudomušnosti v nebo. Vzel ga je v naročje, mu pogladil mehke kodrce pa rekel: »A sedaj bodi priden in poslušen, deček nagajivček!«

Nagajivček, ljubljencek roditeljev, se ni brž poboljšal v nebesih. Letal je s svojima zlatima perutnicama nad glavami pobožno zbranih zveličanih. V zlati škropilnici je imel roso, s katero mu je bilo zalivati rožni grm ob nebeškem vhodu. A nagajivček je oškropil z roso obraz sivolasemu vratarju Petru. In če ga je potem poklical nebeški Oče pred svoj prestol in ga ljubeznivo pokaral, tedaj je krilatec nagajivček žalostno povesil peruti in očesi, po ličecih mu je priteklo nekaj solz — a kmalu je bilo vse pozabljeno, ostal je prejšnji nagajivček.

Nekoč, ko so mali krilatci-tovariši snivali, naslonyeni na rožno-rdeče oblačke, večji pa odleteli na zemljo, napajat jo z osvežujočo roso, angelci-varih pa so bdeli pri svojih varovancih, je nagajivček pripel vrv med dva oblaka, sedel nanjo in se gugal med sinjim nebom in spečo zemljo. Toda naenkrat je začul nad seboj Stvarnikov glas. Tedaj mu je začelo glasno utripati srcece. A preden je mogel ustaviti gugajočo se vrv, je že letelo njegovo telesce navzdol. Razprostiral je ročice, klical, a zaman. Padal je in padal, počasi — izgubil zavest, da mu niti na misel ni prišlo, da uporabi perutnice.

Bolečina v hrbtu ga je predramila. Odprl je očesci in videl, da leži na travniku med zeleno travico in pisanimi cvetkami. In koncem travnika je uzrl cerkveni zvonik in prijazno vasico. »Oj, juhé, to je pa ljuba zemlja, tam ob cesti pa kažipot! In tam

naša domača vas in dragi naš dom!«, se je razveselil angelček. Hotel je razprostreti peruti in zleteti brž v domačo hišo. Toda, ko je hotel dvigniti perutnice, je začutil neizrečeno bolečino. Peroti sta mu viseli — ni ju mogel dvigniti; strti sta bili. Polomljeni od padca na zemljo. — Dušica angelska je zaplakala, sedel je angelček nazaj na zeleno, rosno tratico in plakal. Hladno je postajalo krilatcu, odetemu s tankim, belim plaščkom iz nebeške tkanine. Pot v nebo je bila zaprta, strti pa perutnici za polet v višave.

Krene angelček domov. Trudapolna je bila pot bosonogemu, čez drn, trn, kamenje in rosno trato. Le počasi in težavno je stopal. Utrujen je došel v lepem jutru do rodne hišice. Stopical je po stopnicah, odprl vrata velike, prostorne sobe. Pri mizi so zajtrkovali bratci, sestrice, mamica in atek. A nihče se ni ozrl nanj. Stekel je k mamici: »Mamica, mamica zlata, dobra, glejte me, svojega Mirkota!« A mamica ni videla nič in ni slišala nič dušice svojega ljubljénčka. Tudi bratci in sestrice ga niso videli. Neviden in neopažen kakor dih je bil živečim. Žalostno je odšel s strtima perutnicama iz rodne hiše.

Zunaj zagleda izprevod. Krilavec se pridruži maloštevilnim pogrebem in dospe na pokopališče. Utrujen sede med dišeče cvetje malega groba ob pokopališki poti. Ko si otre solze, zazre na križu, pred katerim je sedel — svoje lastno ime: Mirko. Tu je bil torej njegov domek, tu sme počiti in tu mora ostati tako dolgo, da mu Bog odpusti njegovo lahkomišelnost in mu podari nove peruti, da splava nazaj v nebo.

O, da bi se ga usmilil Oče nebeški! Ponižno poklekne ubogi angelček, sklene ročice in zaprosi usmiljenja. Potolažen potem vstane, odgrne vejice bršlina, ki se je vzpenjal ob križu, in si naredi med njimi prostorček, zavetje pred solčno vročino in viharjem. Tu je bival odslej krilavec s strtimi perutnicami, pa prosil Očeta nebeškega odpuščanja in novih peruti. Nebeški Oče je slišal njegove prošnje, a hotel je čakati še dalje, da nagajivček popolnoma

spozna svojo lahkomiselnost in se docela izpreobrne ter izpokori.

Tuinsem je spet obiskal neoplaženo svojo rodno vasico. V tisti borni kočici se je često mudil, kjer je že dolgo časa ležal na revni posteljci siromašni grbasti Janček. Tam pri vznožju Jančkovega ležišča je posedal krilatec. Janček ga je videl, drug pa nihče. »Ali me res vidiš, Janček?«, ga je pogosto vprašal krilatec.

»Seveda te vidim! Bled in žalosten je tvoj obraz, a veliko lepši in svetlejši kot drugih otrok,« mu je odgovarjal Janček.

»Nihče drugi razen tebe me ne vidi in ne sliši; tudi mamica, zlata moja mamica ne. O, jaz ubogi, nagajivi Mirko, ki tudi v nebesih nisem hotel biti miren!« — je vzdihoval krilatec. In tožil je Jančku svojo bol. Skupno sta prosila na Jančkovi posteljci Boga, da bi odpustil in se usmilil krilatca.

Nekega dne, ko je posetil krilatec zarana Jančka, je ta silno vzdihoval radi bolečin. Krilatec je prisedel k njemu, ga tolažil in mu pripovedoval o nebeški krasoti.

»O, da bi bil tudi jaz angelček!«, je vzdihnil bolni Janček.

»Oh, potem bi moral pa jaz ostati sam, čisto sam na svetu!« je zaplakal prestrašeno Mirko in se oprijel Jančkove ročice.

Zasmilil se je Jančku krilatec, in zašepetal mu je: »Ostanem rajši pri tebi! Bog mi daj zdravja! Ostanem pri tebi!«

A ljubi Bog je ukrenil drugače.

Neke noči, ko so vsi snivali, je poljubila Jančka smrt. Življenje v drobnem telescu je zastalo, oči so se zaprle. Dušici pa je dal Bog telesce angelsko in mu pripel zlate perutnice. Presrečni deček jih je radostno razprostrl — — — kar zaplaka ob vznožju posteljce tovariš Mirko. A glej! Janček ga dvigne v svoje naročje in splava z njim v višave pred prestol Stvarnika.

Oče nebeški je vzel oba krilatca v svoje naročje in ju poljubil. In krilatec s strtima perutnica-

ma je povetil ponižno svojo kodrasto glavico ter solznih oči zaprosil dobrega nebeškega Očeta odpuščanja. Oče nebeški ga je pogladil z dobrotljivo roko. Strti perutnici sta odpadli in novi, zlati sta vzrastli. Sedaj je bil Mirko s svojim tovarišem srečen in priden med trumami krilatcev v nebeškem rajju.

Osojski: Ptička v novembru.

Oh, kako je to hudo,
oh, kako je to bridko,
ko je zmrzlo vse okrog:
polje, griči, vrt in log!

Nimam hiše,
nimam luknje,
večer piše —
jaz brez suknje.

Perja imam malo,
hladno je še to —
revče zmrzovalo
zopet noč bom vso . . .

A poglej — tu luknja mala!
Tukaj noč bom to prespala.
Ah, kakó prijetno tu je:
polno mehkega mahú je.
Hvala stokrat mu za to,
kdor nastlal je luknjo to!

Letske bajke.

1.

Neki kmet se je peljal v Rigo, da si kupi tam žitnega škrata. Po dolgem barantanju se končno pogodi s prodajalcem, a si hoče ogledati škrata. Prodajalec mu dá zvit kosec blaga in mu reče: »Glej, da prineseš to nerazvito domov; toda vedi: krôti svojo radovednost! Doma pa odvij in stresi v predal v svoji kašči.« Kmet vzame kosec blaga in se odpelje. Med potom pa se ne more zdržati radovednosti — in po dolgem pomišljanju odvijje zavoj. V zavoju pa ne najde ničesar drugega kot kosček vrvice iz lipovega lubja. »Grdi slepar!« zavpije in vrže vrvico in zavoj v jarek kraj ceste.

Čez nekaj časa pa mora kmet zopet v mesto. Tu seveda poišče prodajalca, da ga dobro ošteje. Ta mu pa reče: »Zakaj si bil tako radoveden? No, pa se morebiti še vse dobro izteče. Vrni se na ono mesto, kjer si vrgel vrvico v jarek, in poglej, kaj boš tam našel!« Kmet stori tako. Oh, koliko moke in žita je bilo tam skupaj nanesenega v jarku! Sedaj kmet spozna, da je to napravil žitni škrat. In toliko časa zdaj išče, da zopet najde vrvico in oni kosec blaga. Potem se vesel odpelje domov, strese zavoj v predal, tako da pade vrvica noter, in gre potem mirno spat. Ponoči pa — in vsako naslednjo noč — je zletel škrat v obliki ognjenega zmaja iz kašče in je nosil iz neznanih shramb brez miru moko, žito in druga živila domov, tako da je bil kmet vsak dan bolj bogat.

2.

Bogat kmet je imel dva škrata. Eden mu je nosil skupaj žito, drugi pa denar. Stanovala pa sta oba na podstrešju. Kadar so v hiši pripravili kako dobro jed ali spekli svež kruh, tedaj je nesel kmet sam vedno najboljše kose na podstrèšje. To je nekoč opazil prvi hlapec, in polastila se ga je silna radovednost, da vidi škrata.

Ko nekoč ni bilo doma kmeta, gre hlapec v podstrešje in se ozira tam okoli sebe. Toda, četudi je preiskal vse kote, o škrtih ni bilo ne duha, ne sluha. Pač pa je stala v nekem kotu skleda dobro zabeljenega zelja. Hlapec použije z veliko slastjo tisto zelje, pljune potem v skledo in odide. Proti večeru pa sta se vrnila škrtata z izleta domov in sta se hotela spraviti nad zelje — pa glej, skleda je bila prazna in vrhutega še onesnažena. To je razdražilo škrtata. Puhajoča od jeze sta zletela skozi streho vun, pa sta jo zažgala s svojima gorečima repoma, tako da je zgorela kmetu vsa hiša.

3.

Neke lepe poletne noči se je vračal mlad kmet iz gostilne domov. Med potom je pa videl na robu nekega brezovega gozda goreti ogenj. Ker mu je bila ugasnila pipa, je stopil bliže in si jo je hotel prižgati. A zaman! Tobak se ni hotel vžgati. Nevoljen prime kmet nekaj ogljev, jih položi na pipo in gre dalje. Ali tudi sedaj je vlekel pipo brez uspeha. Čez nekaj časa pa opazi, da leže na pipi mesto oglja trije rublji iz čistega srebra. Pa se kmet spomni, kar si pripoveduje ljudstvo — da namreč tam, kjer ponoči na samem gori kak ogenj, gorí zaklad.

4.

V neki kmetiški hiši je začelo čudno strašiti. Ponoči, ko je bilo vse temno, se je čul glas izza peči: »Počil bom! Počil bom!« Domači stanovalci niso vedeli, kaj naj ukrenejo zoper to vpitje. Skrbno so preiskali vse kote, a ničesar niso našli. Končno pa so se privadili temu nočnemu glasu.

Nekega večera pa se je vrnil kmet pijan in slabe volje iz gostilne domov. Usedel se je za mizo in pričel večerjati. Naenkrat pa se mu zaleti — prične kašljati in pri tem ugasne svečo, tako da postane temno. Tedaj pa začuje glas izza peči: »Počil bom! Počil bom!« To ujezi kmeta, da zarohni: »No, pa počí že enkrat, če te zlod jezdi!« Komaj je pa to

izrekel, je že počil za pečjo meh iz kozlovske kože, in kup zlatega in srebrnega denarja se je zakotalil po sobi.

Marica Koželj:

O zvezdicah in rimski cesti.

Tmrlo je mamici detece, ki ga je srčno ljubila. Prišlo je v sveto nebo in se je močno začudilo veliki rajski lepoti. Angelci so ga prihiteli pozdravit. Vsi zlati so bili in tudi detetu so pripeli zlate peruti, da je odplavalo — angelček z angelci — po zlatih nebesih.

Ali pri vsej nebeški lepoti ni pozabil drobní angelček svoje mamice, ki jo je zapustil samo na zemlji. Užalostilo se mu je srcece, ko je pomislil nanjo, ki je stala noč in dan ob njegovi posteljici, mu hladila vroče čelce in mu pela pesmi-uspavanke.

Kaj neki počne sedaj revica-mamica sama? — Odplaval je angelček in je zaprosil velikega bratca-angela: »Čuj, daj mi iglico! Iglice te prosim!«

»Čemu ti bo iglica, malček?« ga začuden vpraša angel. A dete zaprosi iznova: »Prosim te, daj mi iglico!«

Podari mu angel zlato iglico, in angelček smukne neopažen k nebu. Zbada tam tako dolgo, da naredi luknjico. Skozi njo posije žarček nebeške svetlobe.

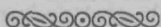
Detece pokuka za žarkom — in glej, naravnost v sobico se je videlo, kjer je slonela njegova dobra mamica pri njegovi posteljici. Žalostna si je podpirala glavo z rokami, in grenke solze so ji drsele na mehke blazinice. In posvetil je žarček iz nebes v njeno izbico, in brž se je zjasnilo mamici otožno lice. Uprla je oči v nebo, in zazdelo se ji je, da zre k njej njeno predrago detece. Nič več ni bila tako otožna. Potolažena je vstala; žarček pa je svelil k njej vso božjo noč.

Radoznali so pritekli rajski angelci gledat, kaj dela drobni bratec. Hipoma so se tedaj domislili vsi svojih ljubečih mamic. Vsak je brž naredil luknjico v modro nebo; skozi njo je potem pokukal na zemljo.

Ljudje so pa zrli hvaležni na krasno nebo, ki je bilo vse posuto s premnogimi zvezdicami.

Ko so pa hiteli angelci, vsi srečni, da bodo lahko poslali na zemljo pozdrave, so trčili v zlato mizico. Na mizici se je pa hladilo v velikem zlatem vrču mlekce. Zazibala se je mizica, vrč je padel, mleko je brizgnilo po nebu in pobelilo vse, koder je teklo.

Na zemlji so pa občudovali ljudje belo rimsko cesto, ki se vije čez sredo neba.

Jovanov:

Jež.

Ro je Bog ustvaril živali, jih je poklical nekega dne pred se in jih je poprašal po njih željah. V obilnem številu se je zbralo živalstvo okrog svojega Stvarnika. Velika zmešnjava je bila med njim. Ubogega ježa, ki tisti čas še ni imel z bodicami pošite kože, so živali skoraj zmečkale. Milo je ječal ter prosil pomoči. Bog Oče je slišal njegovo ječanje in je poprašal, kaj da je. Ves reven, ubog in strt je prilezel jež pred Stvarnika.

»Kaj ti je, mali?« ga vpraša Bog.

»Skoraj so me zmečkali!« mu odgovori ježek.

»Bodi potolažen!« mu dé Bog. »Da se ti drugič ne pripeti spet kaj takega, ti pa dam orožje, ki ga doslej še nobena žival nima. Dam ti bodice, da se te bo vsak sovražnik bal.«

Pri tisti priči so se umaknili najhujši sovražniki od ježa. Majhen je, kakor je bil prej; pa se odtlej sovražnikov uspešno brani.

Alba:

Jezusčkova šola.

7. Jagoda.

Pred vrati v Marijin vrtec stojita Janezek in Francika ter trkata. Marija jima pride odpret in ju popelje noter. Kako krasen je sedaj vrt! Vse je polno cvetja, in drevje se šibi pod težo zrelega sadja. Otroci se zbirajo vsi veseli na trati ter jedo jagode, grozdje in hruške, ki jim jih daje Marija.

Kmalu pa pride Jezusček ter se raduje z otroki. Ko so se naužili dobrega sadja, jih začne Jezusček poučevati.

»Ljubi moji otroci! Kajne, dobro je sočno sadje? Kako pa je nastalo? Iz cvetja. Oglejmo si danes samo jagodo. Spomladi ima lep bel cvet. Beli lističi kmalu odletijo, le pestič ostane. Solnce ga dolgo skrbno ogreva, dež ga okrepčava, in tako raste ter počasi zori. Kako okusen pa je ta sad, ko je enkrat lepo rdeč, dozorel! Vsi ga imate radi.

Kaj pa nas uči jagoda? Treh čednosti! 1. Pridnosti. Jagoda nastavi takoj spomladi mnogo cvetov in ne počiva prej, dokler niso vsi sadovi dozoreli. Tudi vi se morate sedaj, ko se je pričela zopet šola, z vso marljivostjo polotiti učenja. Vedite, da je moja sveta volja, da hodite v šolo in ste tam prav pridni. Če bi imel kdo sicer vse čednosti, pridnosti pa ne, bi meni ne bil všeč. Saj veste, da je lenoba početek vseh slabih lastnosti. — Ko so me, dvanajstletnega, peljali starši v jeruzalemski tempelj, sem pismouke pazno poslušal, jih vpraševal ter jim odgovarjal. Čudili so se moji modrosti. — Polotite se sedaj tudi vi, otroci, učenja z vso vnemo, kajti otrok, ki iz lastne krivde nič ne ve in nič ne zna, mi

ne more popolno služiti, še manj pa me poveličevati.

2. Jagoda nas uči potrpežljivosti. Kako išče njena koreninica v zemlji prikladnih snovi, pa jih dovaja po stebelcu sadežu, dokler ne dozori, čeprav je že tako težak, da se pripogiba do tal! — Glej, otrok, potrpežljivosti tudi ti zelo potrebuješ! Če nimaš potrpljenja sam s seboj, ne boš napredoval v čednosti in tudi nič dosegel v učenju. Večkrat se zgodi, da česa ne razumeš, kadar se učiš. Tedaj je treba potrpljenja. Počasi boš že razumel, kar se ti razlaga. Veliko otrok je, ki izgubé takoj veselje, če se jim kaka naloga hitro ne posreči. Pravijo: tega ne zmorem! Vsi, ki tako delajo, so zelo nespametni. Nikar jih ne posnemaj! — Potrpežljiv moraš biti tudi s svojim bližnjim. Radovoljno prenašaj napake sošolcev, dasi se ti morebiti dela pri tem krivica. Le pomisli, otrok moj, koliko krivic pretrpim jaz sleherni dan. Kako me žalijo celo taki, ki so moji ljubljenci! Posnemaj me, in tvoja potrpežljivost bo kakor sladak jagodni sad.

3.) Še ene čednosti nas uči jagoda, in ta je usmiljenost. Par mesecev rabi jagoda svoje moči v to, da dozori sad. Tedaj pa pride truden, žejen otrok, zagleda jagodo, se je razveseli, jo utrga in si ž njo pogasi žejo. Jagoda nima nič od tega, a vendar je dosegla svoj namen. Bodite, otroci, tudi vi usmiljeni! Veste, da ni bil na zemlji nihče tako usmiljen, kakor sem bil jaz. Hodil sem okrog in delil dobrote. Tudi tebi, otrok, se nudi mnogo priložnosti, da se vadiš v tej čednosti. Imaš sošolca, ki se slabše uči kot ti; pomagaj mu pri učenju! Drugi je morda pohabljen in težko hodi; pomagaj mu, kadar greste iz šole! Zopet drugi je otrok revnih staršev, vedno lačen; ti imaš pa kruh ali jabolko: odreci si in daj ga temu revčku! Glej, koliko takih priložnosti imaš, da izkazuješ usmiljenje. O, kako bogato plačilo te čaka pri meni v nebesih. Saj veš: »Blagor usmiljenim, ker bodo dosegli usmiljenje!«

(Konec.)

Mali črni mučenec.

(Pripoveduje afriški misijonski škof Le Roy.)

Ogova je velika reka v temni, vroči Afriki. Zakaj imenujemo Afriko temno, boste, ljubi bralci, pač najlože spoznali iz sledeče genljive zgodbice, ki se je pripetila na obrežju te valovite reke.

Le med velikimi napori — pravi misijonski škof — sem dospel s svojim duhovnim sobratom, patrom Biketom, v dolgih izdolbljenih hlodih v misijon Lastorville, ki je posvečen svetemu Petru Kloverju. Urnosti in spretnosti svojih črnih veslačev sem se imel zahvaliti, da nas niso pokrili valovi. Pogosto smo se ustavili, koder smo zapazili na obrežju večje zamorske vasice, da si nakupimo deželnih pridelkov: banan, sladkega manijoka, divjih ptic, kavčuka, slonove kosti itd. Teh reči sicer nismo potrebovali, a morali smo se jih posluževati, da smo bili varni pred napadi divjih paganskih prebivalcev.

Ravno smo se zopet približali eni teh vasi. Svoje čolne smo potegnili prav ob obrežje. Tam nas je sprejela tolpa oboroženih zamorcev z ognjenimi pogledi. V takih položajih misijonar pač ni varen lastne kože; vedno mora biti pripravljen, da daruje svoje življenje za rešitev duš teh ubogih paganov. Saj le to je njegova srčna želja, ko zapušča svoj dom in svoje drage ter odpotuje čez širno morje.

Medtëm, ko so se veslači pogajali za robo, vësel vendar niso izpustili iz rok, da v slučaju nevarnosti takoj lahko nadaljujemo svojo pot. Sedel sem v svojem čolnu in motril kričečo množico. Kar zapazim otroka kakih 12 do 14 let. Bled kot zid, je bil shujšan do kosti. Roke in noge so mu visele kot lesene palčice ob telesu. Le njegove velike steklene oči so bile nenavadno žive. Okrog usten mu je igral tih, čudno žalosten nasmeh. Liki kostenjak, ki je pravkar vstal iz groba, je stal pred mano.

»Dober dan, oče!« me pozdravi popolnoma pravilno francoski.

Skoro sem se prestrašil te prikazni, ki me je nagovorila! »Kaj, ti govoriš francoski?« vprašam.

Krščanski zamorski deček.

»Da. Bil sem v misijonu svete Marije v Gabunu in tam sem se naučil pri misijonarjih.«

»In ti si me spoznal?«

»Jaz vas nisem še nikdar videl. A nosite obleko kot naši menisi (misijonarji). Kaj ne, oče, vi ste misijonar?«

»Da. In ti, ljubi otrok, ali si krščen?«

»Sem.«

»Kako ti je ime?«

»Florentin.«

»Toda, Florentin, ti si bolan!«

»Zastrupili so me.«

»Zastrupili, ubogi otrok? Kdo?«

»Ti ljudje, ki jih vidite tukaj.«

»A zakaj? Kaj si storil?«

»S silo so me hoteli pripraviti do tega, da bi molil njih bogove, tiste grde malike. Dva dni sem se ustavljal, ker bi bil to greh, velik greh; a tretji dan so me zastrupili.«

»In kaj je rekel tvoj oče k temu?«

»Nimam več očeta.«

»In tvoja mati?«

»Tudi matere nimam več.« Zakril si je otrok obraz in zajokal — tudi moje oko je postalo rosno. . .

Oba sva potem molčala. Jaz nisem vedel, kaj naj rečem. »Oče,« je naposled dejal otrok, »rad bi se spovedal. Še deset dni imam živeti; čarovnik je tako odločil.«

Okrogstoječi naju niso razumeli. A med tem, ko so eni kričali in barantali za robo, so naju drugi strogo opazovali.

Globoko ginjen sem poslušal v čolnu spoved tega ponižnega mučenca, ki je stal na bregu. Že se je bližal veliki čarovni duhovnik in je naju motril z grozečimi pogledi. Veslači so me priganjali, naj končam. Deček je pokleknil, in medtem, ko se je čoln počasi pričel pomikati, sem mu podelil sveto odvezo.

»Hvala vam, oče!« je zaklical otrok za menoj.
»Kako sem sedaj srečen!«

Nikdar več potem nisem videl tega ubogega malega zamorčka, ki je tako počasi umiral za svojo sveto vero. V neizrečeno vzvišeni preprostosti je umiral brez duhovnika, brez brata ali prijatelja, ki bi ga podpiral — v popolni nepoznanosti. Gotovo so ga,

ko je bil že blizu smrti, vrgli v reko, kot po navadi storijo z obsojenci, Jaz pa upam, da so spremili angeli črne Afrike to čisto dušo v nebo, in da ji je pripravil ljubi Bog prostor v vrsti mučencev.

Pogosto mi je ta dečkova podoba pred očmi in mislim si, naj jo postavim semkaj malim kristjanom v Evropi v zgled. Saj so tudi oni krščeni in birmani, in krepko se bodo morali boriti, da uidejo zankam, ki jim jih bo nastavljal svet, in bojevati se bodo morali z lastno izprijeno naravo.

*
*

Ljubi bralec! Gotovo se ti smilijo v srce ti ubogi zamorčki, in rad bi jim pomagal. Da, zares! A še bolj pomilovanja vredni so oni zamorčki, ki živijo v temi paganstva in ljubega Boga še nič ne poznajo. In takih je v Afriki mnogo, prav mnogo, nad poldrug sto milijonov. Posebno otroci! O, koliko morajo pretrpeti od svojih paganskih staršev, ali pa morajo delati kot zaničevani sužnji. Če umrjejo tako brez svetega krsta, njih usoda tudi po smrti ni nič boljša.

Misijonarji se trudijo in delajo noč in dan, pa potujejo od kraja do kraja, da rešijo in izpreobrnejo te nesrečne starše, ki sedijo v temi in

v smrtni senci. A kaj — misijonar je ubog in mora prav pogosto s krvavečim srcem le gledati uboge otroke in jim ne more pomagati, ker mu manjka sredstev, manjka denarja, da reši in odkupi take uboge sužnje, jih pouči v sveti veri ter krsti za otroke božje.

Sv. Peter Klaver rešuje zamorce.

Sveti Peter Klaver, ki so ga imenovali sveti oče Leon XIII. za apostola zamorcev, je krstil z lastno roko nad 300 tisoč zamorskih sužnjev. Štirideset let se je trudil, jih izpreobračal in, kar je mogel, vse storil za njih rešitev. Ljubi bralec, ali meniš, da ti ne moreš nič storiti, da tudi ti rešiš katerega teh ubogih črnih paganskih svojih bratcev in sestic? O da, ljubi otrok Marijin! Ti lahko moliš v ta namen. Posebno pri svetem obhajilu prosi ljubega Jezusa in preblaženo Devico, da se usmilita teh nesrečnih duš. A tudi drugače lahko pomagaš na prav lahek način. Družba svetega Petra Klaverja izda vsako leto lep misijonski »Klaverjev koledar« v prid ubogim zamorskim misijonom. Vsak, kdor kupi ta koledar, pomaga reševati uboge duše. Stane pa koledar samo 60 vinarjev s poštnino vred. Kdor pa naroči en ali več tucatov koledarja skupaj, dobi pa pri vsakem tucatu en koledar povrhu. Prinaša ta koledar jako lepe in poučne povesti in slike iz življenja mladih zamorskih kristjanov. Tudi pove v lepi povesti, kako lahko vsak otrok postane misijonar — celo mal otrok, ne da bi zapustil dom in šel v tuje kraje. Če kdo sam ne zmore, naj pa prosi ljube starše, da mu kupijo ta koledar, pa ga potem priporočite tudi svojim tovarišem. Ker pa je Klaverjev koledar vsled splošne priljubljenosti in genljivih povesti navadno kmalu razprodan, zato ne odlašajte, mladi bralci, in naročite ga že sedaj za leto 1919. Dobi se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Predškofijo št. 8.

Kako sladko zavest boste imeli, da rešite znabití vsaj eno dušo večnega pogubljenja in jo večno osrečite. Ob smrti uri se vam bo prišla zahvalit in vas bo spremila v nebo.

J. E. B.

Rebus.

K 800 $\frac{\text{pal}}{\text{pla}}$ || + e '8 do do ČU

1 1 '20 '100 st r st

J. E. B.

Zastavica.

1	a	a	b	b	c	c	c	4
	c	č	d	d	e	e	e	
	e	e	e	e	e	i	k	
	k	k	l	l	n	o	o	
	o	o	o	o	o	o	o	
	r	r	r	s	s	š	t	
3	t	v	v	v	v	z	z	2

Iz teh-le črk napravi slede-
čih sedem besedi:

1. posoda, iz katere piješ,
2. poslopje za sušenje žita,
3. gozdno drevo,
4. naprava za dobivanje vode,
5. majhna vas,
6. mesto na Laškem,
7. kar je bila Rusija pred vojsko.

Od 1 do 2 dobiš ime avstrijske
kronovine, od 3 do 4 pa njeno
glavno mesto.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Reševalcem: Nekateri naročniki in prijatelji lista nam pre-
pozn o pošljejo rešitve rebusov, ugank i. t. d. Ne zamerijo naj
nam, če ni mogoče prepozn o došlih imen prijaviti. List mora zdaj
mного prej v tisk kakor v rednih razmerah.

»Angelček« stane 1 K 50 v na leto. Izdaja društvo »Pripravniki doma«.
Urednik: Jožef Volc, župnik na Rovih. Oblastem odgovoren: Ludovik
Tomažič. Za upravnništvo: dr. Jožef Demšar, c. kr. profesor v Ljubljani,
Sv. Petra cesta št. 80.